

Sygn. akt II CSK 246/15

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa A. M. przeciwko J. K.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 18 listopada 2014 r., sygn. akt I ACa 596/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany J. K. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18 listopada 2014 r. zmieniającego oddalający powództwo wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 13 lutego 2014 r. poprzez nakazanie pozwanemu złożenie oświadczeń przepaszających powódkę A. M. za naruszenie jej dobrego imienia i prawa do prywatności oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 5.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 lipca 2012 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia. W pozostałej części Sąd odwoławczy oddalił apelację powódki. O ile Sąd pierwszej instancji ocenił wypowiedzi powoda na temat nieuczciwego postępowania powódki i pozostawania jej w stanie oskarżenia, a także zlecone przez niego działania mające na celu ustalenie, czy powódka zamieszkuje w lokalu spółdzielczym, w którym nie jest zameldowana i nie uiszcza opłat ryczałtowych za wodę za dopuszczalne, uzasadnione i pozbawione cech bezprawności, o tyle Sąd drugiej instancji ocenił te same zachowania na tle konfliktu pomiędzy stronami, związanego z pełnieniem przez powódkę funkcji członka rady nadzorczej spółdzielni, której pozwany był prezesem zarządu i uznał, że działania i wypowiedzi pozwanego były nieuzasadnione faktycznie i bezprawne. Sąd ocenił, że nie odpowiadały prawdzie twierdzenia pozwanego o nieuczciwości powódki, niepłaceniu przez nią za wodę i narażaniu Spółdzielni na straty, które naruszały jej dobre imię, a indagacje sąsiadów męża powódki o jej obecność w mieszkaniu męża, połączone z udzielaniem wyjaśnień, że prawdopodobnie koszty zużywanej przez powódkę wody obciążają innych spółdzielców (lokale były w większości nieopomiarowane) - naruszały także jej prywatność. Wszystkie te zachowania podważyły zaufanie członków Spółdzielni do powódki w stopniu uniemożliwiającym jej pełnienie funkcji członka rady nadzorczej Spółdzielni.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił naruszenie prawa materialnego - niewłaściwe zastosowanie art. 24 i art. 448 k.c. oraz uchybienie przepisom procesowym - art. 382 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie apelacji powódki, ewentualnie o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Łodzi.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Skarżący uzasadnił potrzebę przyjęcia jego skargi wystąpieniem przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy oczywistą zasadnością tej skargi, argumentując, że Sąd Apelacyjny nie uwzględnił szeregu okoliczności, m. in. tego, że powódka była w spółdzielni osobą publiczną, która powinna liczyć się z krytyką, a ponadto nie ustosunkował się do wielu dowodów. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność swojej skargi, przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa, prowadzącym do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, LEX nr 1770910).

Niniejsza skarga nie spełnia tych warunków. Argumenty, którymi skarżący wsparł stanowisko, że skarga jest jednoznacznie słuszna, ograniczają się do powołania szeregu orzeczeń dotyczących ochrony dóbr osobistych, bez odniesienia ich też do okoliczności niniejszej sprawy, poza ogólnym stwierdzeniem, że powódka powinna się liczyć z krytyką swojej kandydatury, gdy ubiegała się

o wybór do rady nadzorczej i bez wskazania, do jakich „licznych dowodów” Sąd Apelacyjny się nie ustosunkował. Zważywszy, że z ustaleń wynika, iż pozwany stawiał powódce zarzuty nieprawdziwe, fabrykując materiały, i tworząc fakty, które miały je uwiarygodnić, zaskarżone orzeczenie nie może być uznane za oczywiście wadliwe, a skarga pozwanego za niewątpliwie uzasadnioną.

Okoliczności i przedmiot sprawy nie wskazują, aby zachodziły inne przyczyny przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił więc przyjęcia tej skargi do rozpatrzenia.